

fig for Loven af Hensyn til Fædrelandet er i alt Fald en Ydmygelse, som enhver Mand kan være bekendt. Loven her er klar, at disse provisoriske Love skulle behandles paa sædvanlig Maade og sendes over i det andet Ting, og saa maa Ansvarret komme, hvor det skal være. Naar jeg altsaa staar paa det Standpunkt, at jeg vil være med til at behandle denne Lov fuldstændig saglig og uden Hensyn til dens Forhold til et Provisorium, siger jeg, at en Ordning af vort Politivæsen paa Basis af et militært organiseret Gendarmerikorps er jo det, som denne Lov foreslaar, men det troede jeg var noget, som den ærede Justitsminister — den ærede Krigsminister stiller sig maaske noget mere tvivlende — og den øvrige Regering og dette høje Ting forlængst vare komne bort fra. Dette høje Ting har jo omformet denne Lov til en Lov om et civilt Statspoliti, og den ærede Justitsminister har foreslået for det andet Ting en saadan, efter at have erklæret sig enig i Landsstingets Omformning. Derved er det altsaa slaaet fast, at det, vi trænge til og skulle have, er ikke et militært Gendarmerikorps; et saadant er et Misgreb, det er noget, vi ikke have Brug for. Til Trods for de høje Lovprisninger af Gendarmerikorpset, som kom fra det 3dje Medlem for 3dje Kred, har jo dette Ting og den ærede Justitsminister nofsom er kendt, at det militære Gendarmerikorps ikke passer for os, og jeg er for mit Bedkommende en bestemt Modstander af et militært organiseret, centraliseret Politikorps, og da denne Lovs Kærne, hele Habitus, er bestemt ved, at det er et militært Gendarmerikorps, saa anser jeg ikke denne Lov for at være et Grundlag at forhandle en saa vigtig Sag paa. Jeg tror overhovedet, at naar vi skulle til en Omordning af vort Politi, navnlig i Landjurisdiktionerne og Købstæderne med, saa kommer man ikke til noget tilfredsstillende Resultat, saa faar man ikke nogen endelig Ordning, med mindre det sker i Forbindelse med en Omordning af Retsplejen, særlig den kriminelle Retspleje, og navnlig i Forbindelse med en Organisation af Domstolene. Det er fremhævet ved Behandlingen af den ofte omtalte Lov i Folketinget af en meget anset Jurist der — jeg slutter mig fuldstændig dertil. Jeg tror, at naar vi skulle omordne vort Politi, bør vi samtidig have Politimyndigheden skilt ud fra Domsmyndigheden og have den ordnet i forskellige Jurisdiktioner med underhørigte Funktionærer, navnlig for Politiets Bedkommende. Derfor var det jo interessant at saa at vide, om den højtærede Justitsminister, som jeg ser er til Stede, dog ikke kan give os Udset til,

at den Reform, som Grundloven har paabudt os, og som den højtærede Minister i sin Tid har været en meget varm Ven af, men som han i de 16 Aar, han nu har siddet som Minister, i Virkeligheden ikke har gjort et Skridt for at bringe ud i Livet, i alt Fald ikke ved Lovforslag, kan blive taget op, saaledes at vi ret snart kunne saa det realiseret, som Grundloven har lovet. For ikke at misforstaaes vil jeg sige, at det er mig meget vel bekendt, at den højtærede Minister har fremlagt Forslag for Rigsdagen for adskillige Aar siden. Derved har den højtærede Minister gjort en fortjenstfuld Handling; men at han har ladet denne Sag ligge saalænge derefter, geraader ham ikke til Fortjeneste. Jeg har den Tro, at ingen hellere end den højtærede Justitsminister vil se dette Forslag gennemført, og jeg kan for mit, og jeg tror ogsaa for mine Meningsfællers Bedkommende, sige, at intet skulde være os kærere end at samarbejde for at saa denne vigtige Sag gennemført. Men skulle vi ind paa den Ting, skulle vi forhandle der om en virkelig fornuftig tidsmæssig rationel Ordning af vor kriminelle Retspleje og vort Politivæsen paa Landet, have vi ikke Brug for Gendamerne — saa kan det ærede Medlem for 3dje Kred (Kump) rose dem nok saa meget. Det er ikke det, der trænges til for at saa en fornuftig Ordning af Retsplejen og Politioreningen her i Landet. Det er jo muligt, at dette høje Ting vil være villigt til at behandle denne Lov om et militært Gendarmerikorps saaledes, at det uden videre omdanner det til et civilt Statspoliti, og naar saa den Lov gaar over til Folketinget, er det jo meget muligt, at der med de blide Følelser, der er, kan blive Enighed om en Ordning af vort Politivæsen. Hvis det er Meningen, hvis jeg altsaa, enten fra de ordførende Herrerets Side, eller fra de paagældende Ministrets Side kan saa den Overbevisning, at det er Meningen, at denne Lov skal hurtigst muligt i Henhold til tidligere Behandlinger fremmes her i Tinget og gaa over til det andet Ting, for at man der kan forhandle om Sagen, vil jeg for mit Bedkommende være meget fristet til at stemme for Overgangen til 2den Behandling, idet jeg tror, man kunde komme videre ad den Vej. Men, hvis denne Sag, som unægtelig de foregaaende Aars Erfaringer synes at vise, skal behandles, om jeg maa sige, overensstemmende med Danske Lovs 5—8—14, hvori der staar: „anammer nogen anden Mand Gods til Gemme eller i Forvaring, bør han det at gemme som sit eget Gods“. Hvis det er Meningen, at det er Gods, som